

• Onderkant tussen pilaren dichtbouwen

• Molenaars Miek Ligtfoot, Ronald Groothedde en Fons Hermans (vlnr) bij de Standerdmolen in Mierlo. foto René Manders/fotomeulenhof

Mierlose Molen weert hangjeugd

Aanpassing van rijksmonument heeft praktische reden maar lost ook een probleem van overlast op.

door Petra Bies
e-mail: p.bies@ed.nl
MIERLO.

De steile, smalle trap van de Standerdmolen in het centrum van Mierlo is spiegel van de regen. Voor bezoekers met hoogtevrees best eng. Voor de drie molenaars Ronald Groothedde, Fons Hermans en Miek Ligtfoot vooral irritant om de trap steeds weer te moeten beklimmen om dingen op te bergen of om even op te warmen met een kop koffie. Toch moeten ze de trap steeds op en af, want behalve boven in de molen is er geen ruimte om spullen op te slaan of even beschut te zitten. Een wc is er evenmin. Best lastig als café De Koffer en de bibliotheek gesloten zijn.

De drie molenaars willen daarom dat de onderkant van de molen, rond de dikke steunpilaren van baksteen, dichtgemaakt wordt. Zo ontstaat een ruimte voor opslag, een wc en een keukentje met stromend water wat ook handig is voor schoonmaak-

werkzaamheden. Lang was er geen geld voor dit plan, maar tijdens de begrotingsbehandeling afgelopen najaar besloot de gemeenteraad van Geldrop-Mierlo toch om 50.000 euro vrij te maken. De tekening is inmiddels af. De molenaars hopen dat de klus eind dit jaar een heel eind gevorderd is. Het plan komt overigens niet alleen voort uit praktische overwegingen als de wens voor stromend water. Het open, maar overdekte plekje onder de molen is al jaren een populaire hangplek. „De molen ligt wat hoger en vormt dus een mooie uitkijkpost”, geeft Ligthart als verklaring. Maar hangjeugd zorgt vaak voor overlast. Graffiti, een stuk hek afgebroken, het is tot daar aan toe. „Maar als je lucifers en afgestoken vuurwerk ziet liggen, wordt het serieuzer”, zegt Groot-

•••

‘Maar als je lucifers en afgestoken vuurwerk ziet liggen, wordt het serieuzer’

Ronald Groothedde Molenaar

hedde. „Een paar jaar geleden nog is het huisje van de dieren hiernaast afgebrand”, voegt Ligthart toe. Als de molen aan de onderkant helemaal dicht is, zo redeneren de drie, wordt de molen minder interessant als hangplek.

De verbouwing is historisch gezien verantwoord. Toen de molen 375 jaren geleden werd gebouwd, was de onderkant namelijk dicht. Pas in 1992 veranderde dat, toen de molen een stukje naar achteren werd verplaatst. Met het huidige plan wordt de molen dus weer een beetje zoals hij vroeger was. Maar toch ook weer heel anders. Want bij zulke restauraties is de eis van onder andere Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed – de molen is een Rijksmonument – dat je duidelijk kunt zien wat niet oorspronkelijk is. „Want je kunt het nooit helemaal meer zo maken als het 375 jaar geleden was”, legt Groot-hedde uit.

De architect kwam zodoende met een plan voor houten planken en vooral veel glas. De vloer wordt wat naar beneden gebracht zodat je er goed rechtop kunt lopen. Een prima plek voor de molenaars, hun materialen en de 40 bezoekers die de molen op een gemiddelde zaterdag ontvangt dus. „En misschien”, zegt Hermans, „gaan we er straks ook ons eigen meel verkopen, want nu met de trap is dat geen doen.”